Зелена, білогрива хвиль юрба.
З піску рудого чорна гостра скеля;
На ній і часу і вітрів різьба.

Як паща дихає морська пустеля,
Під небом бурим, вагітним од хмар
По надбережжю жовту піну стеле,

Вітрів і хвилі жовтий перегар,
І вогкий шум, і від каміння тіни
І сонця тьмяного задушний жар.

Ген з пелени зеленої дельфіни
Спливають і медузи крізь глибінь,
Стоять в застиглості байдужій – сині.

Ступнями ніжними на гостру рінь
До каменя прикуте тіло діви;
Його пронизує одчаю тінь;

Над ним кружляють меви галасливі.
Її за ними не слідкує зір,
Глядить на обрій, в тумани чадливі, —

Там піни і води до неба вир…
Тріпочуть в неї вії золотаві —
То бурею наближується звір.

Вилискується з пінистої лави
Луска на животі спижева, хвіст,
Полоще блиски огненно-синяві…

Ось надимається, як чорний міст.
Не знає діва, де подіти тіло,
Як тепле молоко, як ніжний лист…

І груди і живіт затріпотіли
Під звоями живих рудавих кіс,
А ноги розпросталися без сили…

Та враз – чи сон… – крилатий кінь підніс
Над нею очи і шолом героя…
З безодні рев, а зверху меч заблис.

Крізь вії бачить пломеніє зброя —
То креше меч удари вогняні…
Герой і звір пірнули в вир обоє.

Схопилися, лиш клекотить на дні;
Заборсалось – і з піни кінь крилатий
І гнівночолий вершник на коні.

Не знає діва: ждати чи тікати.
Даремно, – в тіло в’їлись ланцюги…
Ах, бедра й перса в коси не сховати…

Вже він цілує сплет її ноги,
Під грудьми чує хижі владні руки
І спраглий трепет мужньої жаги.

Об скелю ланцюгів розтятих стукіт.
Кладе її між крил. Басує кінь.
Летять – а в глибині німіють згуки.

І тільки хмарами крилата тінь
Як чорна пляма потягла за ними
В мінливому хаосі миготінь.

Уста до уст озерами нічними, —
І він сказав: "О, діво, день погас.
Під зорями Еллади голубими
Як сонний лебідь нас несе Пегас".